

Muriel

Lluitar és fàcil, que tot hi cap; lluitar bé és més complicat

L'economista i professora Muriel Casals, expresidenta d'Òmnium Cultural i diputada de Junts pel Sí, va néixer a Avinyó el 6 d'abril del 1945 i va morir a Barcelona el 14 de febrer del 2016.

L'escriptora Patrícia Gabancho va néixer a Buenos Aires el 1952 i va morir a Barcelona el 28 de novembre del 2017. Rellegim l'article que Gabancho va dedicar a Casals arran de la seva mort.



Muriel Casals (1945-2016). Foto: Adrià Costa

Encara amb el cor encongint per l'emoció dels homenatges, el record de Muriel Casals va donant exemple d'honestetat en el compromís, de netedat en les formes, d'altesa de mires, de *fair play*. Coses aquestes que són difícils de trobar en política. No l'estem recordant només perquè va ser una lluitadora incansable, sinó perquè era una lluitadora especial i, com s'ha repetit, millor. Lluitar és fàcil, que tot hi cap; lluitar bé és més complicat. Cal tenir una personalitat molt ponderada per saber ser útil sense ser potent.

Vull destacar dos aspectes de la Muriel lluitadora. L'un, la militància en el PSUC. No és partit de la meva devoció, però un respecte per l'eficàcia -i la utilitat, precisament. La Muriel hi va militar perquè en aquell moment, final de la dictadura, era l'eina més útil per canviar les circumstàncies, per construir la futura democràcia. Era l'ambient, l'entorn, la Universitat, l'economia de base marxista, d'acord: però si volies fer feina, era més útil el PSUC que no pas els independentistes fragmentats, histèrics i puerils que van anar pasturant abans i després de la Transició. Han calgut anys perquè l'independentisme madurés en un procés enlluernador, i llavors ja hi teníem la

Muriel. Perquè aleshores era la independència l'instrument eficaç i imprescindible per canviar el món.

L'altre aspecte és més operatiu. El tàndem que feien la Carme Forcadell i la Muriel funcionava com un rellotge perquè les dues dones es complementaven a la perfecció i cadascuna posava el to i el paper que feia millor. La Muriel acceptava un rol que la situava una passa enrere sense ni adonar-se'n. Sense cap recel ni cap gelosia, justament el contrari del que passava a la cúpula política del procés, on dos senyors es miraven de reüll i es negaven (l'un més que l'altre) a col·laborar obertament, francament. Per això el moviment popular va funcionar millor que el lideratge polític, sempre esperant l'últim minut per salvar-se.

Assumir l'instrument més útil en cada moment, mantenir vigent l'objectiu i aportar el que pots sense esperar honors a canvi és la gran lliçó d'una lluitadora honesta. Muriel, ens fas falta.



Patricia Gabancho (1952-2017). Foto: Adrià Costa